

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 33Tk/1/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114010530
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pamela Záleská
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2017:4114010530.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pamelu Záleskej a prísediacich sudcov Mgr. Jozefa Kubičeka a Mgr. Richarda Greguša, v trestnej veci obžalovaného D. N., pre obzvlášť závažný zločin vraždy § 145 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom v Nitre dňa 04.09.2017 takto

rozhodol:

obžalovaný

D. N., narodený XX.XX.XXXX v T. F.,
trvale bytom D., K vodárni XXX/XX,

sa uznáva za vinného, že:

dňa X.N. XXXX v čase okolo 18:15 hod. v spálni rodinného domu v obci D., na ulici Y., č. p. XXX, po predchádzajúcej hádke so svojim bratom I. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., Y.V..p.XXX/XX, tohto jedenkrát strelil s krátkou guľovou strelnou zbraňou značky Walther, kal.9mm, výrobného čísla 234632W682 do oblasti hrudníka, a to do prednej hrudnej steny vľavo vo výške prednej bradavky, kde poškodený I. N. na následky strelného poranenia hrudníka na mieste podľahol, pričom bezprostrednou príčinou smrti I. N. bol šok z úrazových zmien a zakrvácania do ľavej pohrudníkovej dutiny pri strelnom poranení hrudníka charakteru priestrelu so strelným poranením ľavých pľúc a devastačným poranením ľavej komory srdca,
t e d a :

iného úmyselne usmrtil a čin spáchal na chránenej osobe - osobe blízkej,

t ý m s p á c h a l :

obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 145 odsek 2 Trestného zákona, zistiť poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písmeno a), písmeno i), písmeno j), písmeno l), písmeno m), písmeno n) Trestného zákona a nezistiť žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona a § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona sa zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 odsek 1 Trestného zákona a § 78 odsek 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

Podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona trest prepadnutia veci, a to pištoľ značky Walther cal. 9mm, výrobné číslo 234632W682.

Podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra (ďalej v texte len „súd“) prejednal trestnú vec obžalovaného D. N., na ktorého podal Krajský prokurátor v Nitre (ďalej v texte len „prokurátor“) dňa 15.05.2014 na súd obžalobu pod č. Kv 62/2013 (ktorú dňa 10.10.2014 doplnil ústne do zápisnice o hlavnom pojednávaní), a to pre skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona.

Súd v prejednávanej trestnej veci rozhodol prvý raz rozsudkom dňa 12.12.2014 tak, že obžalovaného spod označenej obžaloby prokurátora podľa § 285 písmeno b) Trestného poriadku s poukazom na § 25 odsek 3 Trestného zákona oslobodil. Tento rozsudok ihneď po jeho vyhlásení napadol odvolaním prokurátor, v dôsledku čoho Krajský súd v Nitre (ďalej v texte len „odvolací súd“) dňa 30.04.2015 uznesením sp. zn. 4To/48/2015 rozsudok súdu zrušil podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d) Trestného poriadku a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec súdu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po opätovnom prejednaní veci rozhodol súd druhý raz rozsudkom dňa 07.12.2014, pričom obžalovaného znova spod označenej obžaloby prokurátora podľa § 285 písmeno b) Trestného poriadku s poukazom na § 25 odsek 3 Trestného zákona oslobodil. Prokurátor ihneď po vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku podal odvolanie a odvolací súd dňa 25.05.2017 uznesením sp. zn. 4To/27/2017 rozhodol o napadnutom rozsudku podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d) Trestného poriadku, teda vec zrušil a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec súdu znova vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Svoje v poradí druhé zrušujúce uznesenie odvolací súd odôvodnil tým, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, výrok o vine napadnutého rozsudku mal chyby, skutkové zistenia boli nejasné a neúplné a nakoniec aj pre to, že súd rozsudkom znova porušil ustanovenie Trestného zákona. Zrušujúce uznesenie obsahovalo konštatáciu, že vo veci síce boli vykonané všetky dostupné dôkazy, avšak súd nepostupoval dôsledne podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku, keď tieto dôkazy starostlivo nevyhodnotil, teda jednotlivo i v súhrne a bez ohľadu na to, kto dôkazy obstaral.

Ďalej odvolací súd uvádzal, že súd sa súčasne dopustil aj ďalších pochybení, keď uplatnil zásadu upravenú v § 2 odsek 4 Trestného poriadku a z nej vyplývajúce pravidlo in dubio pro reo, nevysporiadal sa so všetkými dôkazmi v súlade so zásadami logického myslenia a uvažovania a vyjadril názor, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentujú viaceré skutočnosti a okolnosti vo vzťahu k splneniu podmienok a predpokladov nutnej obrany podľa § 25 odsek 1, odsek 2, odsek 3 a odsek 4 Trestného zákona.

Konštatoval, že súd po prvotnom zrušení veci dopíňal dokazovanie napriek tomu, že odvolací súd po preskúmaní prvého oslobodzujúceho rozsudku potrebu vykonania ďalších dôkazov nezistil a už skôr upozorňoval súd na potrebu zaoberať sa tými skutočnosťami a okolnosťami, ktoré sú z hľadiska rozhodnutia o vine relevantné, čo súd podľa odvolacieho súdu napriek upozorneniu v napadnutom rozsudku neurobil, aj keď sa o existencii týchto relevantných skutočností a okolností odvolaciemu súdu naďalej nejavili žiadne dôvodné pochybnosti.

V tejto súvislosti preto podľa odvolacieho súdu mala zásadný vplyv a význam skutočnosť spočívajúca v uplynutí času medzi vstupom poškodeného do izby obžalovaného a momentom výstrelu obžalovaného, kedy tento ani nevyčkal na odstrašujúci účinok zbrane ani nevystrelil na výstrahu a poškodený sa ani nestihol prejavíť fyzicky alebo verbálne, či mieni na obžalovaného zaútočiť, akým spôsobom a akou intenzitou. Za zvlášť významné potom odvolací súd považoval, že poškodený podľa vykonaného dokazovania nemal pri sebe žiadny predmet, ktorý by bolo možné označiť za zbraň podľa § 122 odsek 3 Trestného zákona a tiež, že vyhrážky zo strany poškodeného potvrdili len obžalovaný a jeho manželka a aj to len v čase bezprostredne predchádzajúcejmu skutku a že neboli produkované žiadne relevantné dôkazy o verbálne alebo fyzicky agresívnom správaní poškodeného v jeho minulosti voči obžalovanému, či iným osobám, v dôsledku čoho všetkého sa javili odvolaciemu súdu dôvodné

pochybnosti o opodstatnenosti záveru, že fyzický útok poškodeného priamo hrozil ako aj o tom, že obžalovaný bol oprávnený sa domnievať, že priamo hrozí.

Okrem už uvedeného odvolací súd tiež označil dôvody, pre ktoré bolo konanie obžalovaného nutné vyhodnotiť ako zjavne neprímerané, keď zdôraznil, že tento jednak použil krátku guľovú zbraň, a to navyše za okolností, kedy strieľal nie z bezprostrednej vzdialenosti, kedy ešte mohol dokonca ovplyvniť aj miesto prípadného vstrelu, neučinil tak v stoji ustupujúc pred poškodeným a ďalej, že obžalovaný mal zbraň pripravenú, nabitú a odistenú, čo spochybňuje opodstatnenosť akceptácie jeho obhajobných tvrdení, že bol v stave silného rozrušenia. V nadväznosti na to odvolací súd opakovane upozornil, že psychický stav obžalovaného v dobe bezprostredne predchádzajúcej skutku a závery znaleckých posudkov o ňom je potrebné hodnotiť ako všetky ostatné dôkazy.

Odvolací súd vyslovil, že v prejednávanej veci sa nejednalo zo strany obžalovaného o konanie v nutnej obrane, tento nekonal v silnom rozrušení spôsobenom útokom a tak naplnil svojim konaním všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona (§ 127 odsek 4 Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona), minimálne v nepriamom úmysle, pretože: „nešlo o nutnú obranu podľa § 25 odsek 1 Trestného zákona z dôvodu, že táto bola podľa § 25 odsek 2 Trestného zákona zjavne neprímeraná útoku (a to tak jeho spôsobu, miestu a času, ako aj okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka a k osobe obrancu), pričom obžalovaný nekonal v silnom citovom rozrušení spôsobenom útokom v dôsledku strachu (resp. iba strachu, tobôž zmätku či zľaknutia), teda tak ako to ustanovuje § 25 odsek 3 Trestného zákona, ale hnevu (resp. aj hnevu)“.

Napadnutý rozsudok označil odvolací súd z hľadiska skutkových zistení za nejasný a z hľadiska právnych úvah za nepreskúmateľný a tiež za rozporný so zákonnými ustanoveniami, ktorými sa súd spravoval pri posudzovaní skutočností považovaných za dokázané, pričom súd tiež viaceré skutočnosti za dokázané považoval neopodstatnene. Preto prikázal súd vec opätovne prejednať a potom vyhodnotiť dôkazy v súlade so zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a v neposlednom rade aj s ohľadom na zásadu logického myslenia a uvažovania.

Podľa § 327 odsek 1 Trestného poriadku, súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

V zmysle citovaného ustanovenia a vyššie v texte uvedeného uznesenia odvolacieho súdu prejednal súd trestnú vec proti obžalovanému znova a na hlavnom pojednávaní dňa 04.09.2017 vykonal dokazovanie prečítaním listinného dôkazu, konkrétne aktualizovaného odpisu registra trestov.

Z odpisu registra trestov vyplynulo, že na obžalovaného sa hľadí akoby nebol odsúdený, pričom posledný záznam v registri má z roku 1987.

Návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom jednotlivých spracovateľov znaleckých posudkov, ktorý podal písomne prostredníctvom obhajkyne dňa 18.07.2017, súd podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku odmietol, pretože vykonanie navrhovaného dokazovania bolo s poukazom na už vykonané dôkazy nadbytočné, a navyše, ani odvolací súd nezistil potrebu dopĺňať dokazovanie.

Súd tak vzal do úvahy dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní v dňoch 05.11.2014, 10.10.2014, 12.12.2014, 07.12.2016 a 04.09.2017 v nasledovnom rozsahu: výsluch obžalovaného, poškodenej N. N., svedkov W. N., J. N., N. W., ďalej prečítané výpovede svedkov C. D., I. G. a U. H. z prípravného konania, výsluch znalcov z odboru psychológie C. C. Z. R., X. a I. I. E., ďalej výsluch znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, z odvetvia súdneho lekárstva I. J. T. a znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, z odvetvia psychiatrie I. G., znalecké posudky Kriminalistického a expertízneho ústavu Prezídia Policajného zboru a znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, z odvetvia toxikológie V. Z. Y., C. a znalca z odboru strelné zbrane a výbušniny, z odvetvia strelné zbrane, strelivo, posudzovanie strelíc a kriminalistická balistika I. K. F., znalecký posudok Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r.o., z odboru psychológia, odvetvia klinickej psychológie dospelých a tiež prečítané listinné dôkazy a v neposlednom rade právny názor odvolacieho súdu, vyslovený už v uznesení sp. zn. 4To/48/2015 z 30.04.2016 a zduplikovaný v uznesení sp. zn. 4To/27/2017 z 25.05.2017. Obžalovaný sa od samého začiatku trestného stíhania k spáchaniu skutku priznával a svoje konanie úprimne ľutoval. Bránil sa však, že konal v nutnej obrane a poukazoval najmä na agresiu, opitosť,

vyhrážky a fyzickú prevahu brata I., svoj strach z útoku tohto brata na jeho osobu a vysvetľoval tiež pozadie skutku, opakované provokácie a schválnosti zo strany brata W..

Zažalovaný skutok nemal žiadnych svedkov a z výpovedí vypočutých svedkov súd zistil, že:

- poškodená N. N. (matka obžalovaného) uviedla, že v deň skutku svedkovia D. a G. opravovali strechu, I. im pomáhal, potom sa hádal s obžalovaným o smetiak, pričom bol rozčúlený, ale obžalovaný odišiel do svojej izby na poschodie a chvíľu na to išiel aj I. dovnútra domu a ona počula zvuk akoby niečo buchlo a ešte predtým počula krik, niečo ako „ty kurva, na bezdomovcov si obrátila celú rodinu“, nepočula žiadne vyhrážky I. voči obžalovanému, patrili skôr neveste a nevidela, že by mal I. niečo v rukách, keď vchádzal do domu;

- svedok W. N. (brat obžalovaného) sa ku skutku vyjadriť nevedel, pretože pri ňom nebol a na miesto činu prišiel až v čase, keď už bol I. N. mŕtvy;

- svedkyňa J. N. (manželka obžalovaného) uviedla, že videla, že sa obžalovaný háda s I. o smetiak, I. na obžalovaného kričal a nadával mu, obžalovaný reagoval pokojne, potom išiel do domu, kde sa po nejakom čase na kuchyni rozpleskli dvere, vošiel I. a pokračoval v kriku a nadávkach na obžalovaného, ktorý sa postavil medzi ňu a I. a pokojne niečo I. povedal, I. na to nereagoval a z kuchyne odišiel, na čo si obžalovaný potom išiel ľahnúť do spálne, ona zostala v kuchyni a zavrela dvere a potom počula vetu „zabijem ťa, ty chrapúň, počuješ?“, ale nevedela uviesť, či zvuk išiel z prednej časti domu alebo zo schodov, počula dupot po schodoch a I. vrazil do kuchyne, bol celý červený až bordový, bol rozzúrený, z očí mu sršal hnev a kričal „kurva zabijem ťa“ a keď videl v kuchyni iba ju, otočil sa, vybehol z kuchyne von a vbehol do spálne, pričom kričal „zabijem ťa tu a teraz“, následne počula výstrel;

- svedok N. W. pri skutku nebol, neskôr mu syn oznámil, že v dome obžalovaného je veľa policajtov a po skutku začali k nemu domov aj za družkou chodiť W. N., Z. N. a tiež Z. frajerka, nosili im ošatenie, ale najmä na neho tlačili, aby nevypovedal, alebo aby vypovedal proti obžalovanému;

- z výpovedí svedkov C. D., I. G. a U. H. súd zistil, že C. D. o skutku nič nevedel, nebol prítomný na mieste činu, ale potvrdil, že obžalovaný a jeho brat I. sa spolu hádali o smetiak, I. kričal, bol najedovaný a hovoril, že obžalovanému na dvore všetko vadí, výstrel nepočul; svedok I. G. uviedol, že obžalovaný sa začal s I. vadiť o nejaký smetiak, potom zmizli z dvora a viac ich nevidel, výstrel nepočul; svedok U. H. z dvora od N. počul nejakú hádku a potom aj výstrel.

Znalkyňa I. J. T. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdneho lekárstva, predniesla na hlavnom pojednávaní dňa 12.12.2014 znalecký posudok č.23/2013 a č.74/2013 a Doplnok č.1 k znaleckému posudku č.11/2014 a 21/2014, ktorý vypracovala spoločne so znalcom I. M. M. a uviedla, že vonkajšou ohliadkou a pitvou tela I. N. zistili len strelné poranenie hrudníka charakteru priestrelu s miestom vstrelu na prednej hrudnej stene vľavo a miestom výstrelu na chrbte vľavo pod lopatkou, spôsobené jedným výstrelom zo strelnej zbrane, najpravdepodobnejšie krátkohlavňovej ručnej zbrane. Za bezprostrednú príčinu smrti I. N. označili znalci šok z úrazových zmien a zakrvácanie do ľavej pohrudnicovej dutiny pri strelnom poranení hrudníka charakteru priestrelu so strelným poranením ľavých pľúc a srdca, pričom išlo o smrť násilnú, ktorej nebolo možné zabrániť ani včasným poskytnutím odbornej lekárskej pomoci. K otázke postavenia páchatel'a a obeť uviedli, že sa mohli nachádzať v polohe stojacej tvárou v tvár, pričom ústie zbrane smerovalo kolmo na povrch hrudníka a išlo o výstrel zo vzdialenosti minimálne 30 až 40 centimetrov.

Znalec z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých, prof. C. Z. R., X., na hlavnom pojednávaní predniesol písomne podaný znalecký posudok č. 19/2014 s tým, že intelektové schopnosti obžalovaného sú na úrovni zvýšeného nadpriemeru a nezistil u neho žiadne známky úbytku na báze organického poškodenia centrálnej nervovej sústavy, obžalovaný má plne zachovaný kontakt s objektívnou realitou. Všeobecná vierohodnosť výpovedí obžalovaného bola plne zachovaná, bez poruchy osobnosti, pamäťové schopnosti nadpriemerné, bez tendencií ku konfabuláciám. V čase skutku bol obžalovaný podľa znalca pravdepodobne v silnom afekte, obsahovo išlo o zmes afektov strachu a zlosti, pričom silná afektívna reakcia nie je osobnosti obžalovaného cudzia. Konanie v čase pred činom bolo dezorganizované a reakcia mala hyperkompenzačný charakter. Dominantným motívom konania obžalovaného bola sebaobrana, cítil sa byť ohrozený a konal v afekte strachu a hnevu. Dodal, že vychádzal z predpokladu prítomnosti silného afektu, čo samotné znižovalo u obžalovaného účinnosť aj jeho vysoko nadpriemerného intelektu. O patický afekt u obžalovaného nešlo.

Znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie klinickej psychológie dospelých I. I. E., predniesla písomne podaný znalecký posudok č. 43/2013 s tým, že intelektová úroveň obžalovaného sa nachádza v pásme nadpriemeru a jeho intelekt je nenarušený, osobnosť primerane diferencovaná, skôr introvertná, racionálna kontrola vlastného správania dostatočne účinná, výkyvy nálad dobre zvládnuté, správanie cieľavedome regulované, prioritné hodnotovo orientovaný na vlastnú rodinu, prácu a profesia a

zmysluplné aktivity. Agresívne založenie nie je kľúčovým osobnostným momentom u obžalovaného a potreba dominancie, manipulácie alebo agresívneho správania nie je u neho preexponovaná. Za najpravdepodobnejšiu motiváciu konania obžalovaného v čase skutku označila znalkyňa z psychologického hľadiska intenzívny emočný stav, subjektívne prežívaný ako strach, vysokú mieru tiesne a obavy o vlastný život, s cieľom tento za každých okolností ochrániť. Z pohľadu psychologickej analýzy identifikovala znalkyňa v prežívaní a konaní obžalovaného v čase skutku známky silného citového rozrušenia v zmysle obáv, strachu a prežívania tiesne.

Zo znaleckého posudku č. 15/2016 Ústavu pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r.o., z odboru psychológia, odvetvia klinickej psychológie dospelých súd zistil, že osobnosť obžalovaného je dobre diferencovaná, s menej vyváženou emotivitou, v záťažových situáciách sa vymyká spod racionálnej kontroly, je schopný správne vnímať aj reprodukovať prežité udalosti, vrátane zažalovaného skutku, nemá príznaky žiadnej duševnej choroby, či poruchy. Pamäťové schopnosti sú v súlade s jeho mentálnou úrovňou, bez poruchy a jeho hodnotová orientácia je bez deformácií. Nejde o typ agresora, agresívne správanie voči iným nedomnuje a neadekvátne prejavy sa môžu vyskytnúť v prípade afektívne napätých situáciách. Obžalovaný sa neprezentuje vo zvýšenej miere v sociálne želateľnej podobe. V čase činu prežíval silný, zmiešaný afekt strachu a hnevu, pričom sa nejednalo o patický afekt. Jeho konanie pred činom, bezprostredne pred použitím strelnej zbrane bolo viac dezorganizované, v záujme odvrátiť útok brata (poškodeného), čo vyplývalo najmä z jeho duševného rozpoloženia, kedy obžalovaný prežíval konflikt, do ktorého sa dostal nechtiac, bol dekoncentrovaný a jeho úmysel odpočinúť si bol prerušený náhlym a razantným príchodom poškodeného s agresívnym prejavom cieleným voči obžalovanému, čo vyvolalo okamžitú obrannú reakciu, ktorou bola strelba a ktorá bola vo svojej podstate obžalovanému cudzia. Osobná charakteristika obžalovaného so sklonom k emóciám v záťažových situáciách a dlhodobu napäté až konfliktne vzťahy v rodine, ktoré riešila aj polícia, tvorili motivačné predpolie, pričom z psychologického hľadiska bola bezprostredným motívom konania obžalovaného obrana v situácii ohrozenia života a zdravia bez možnosti úniku pred agresiou poškodeného. Ďalej z posudku súd zistil, že u obžalovaného ide o autentickú ľútosť nad činom, prejavenu ihneď po skutku, naďalej pociťovanú aj nad sebou samým. Skutočnosť, že použil strelnú zbraň v nezistenej polohe na posteli, kedy neustupoval stojac pred poškodeným, nepopiera z psychologického hľadiska existenciu silného citového rozrušenia a obžalovaný konal v silnom zmiešanom afekte strachu a hnevu, čo nebolo v rozpore s jeho osobnou charakteristikou v stave ohrozenia života. Prognóza jeho resocializácie bola označená ako priaznivá.

Znalec I. D. G. z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, predniesol na hlavnom pojednávaní dňa 12.12.2014 znalecký posudok č. 73/2013 a č. 69/2013, ktorý vypracoval spoločne so znalkyňou I. H. G. a uviedol, že obžalovaný v čase spáchania skutku netrpel a ani netrpí žiadnou duševnou chorobou, jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti boli v čase skutku zachované. Znalci u obžalovaného nezistili závislosť od omamných látok a uviedli, že je schopný chápať zmysel trestného konania.

Zo znaleckého posudku znalca V. Z. Y., C., z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie toxikológia (číslo 67/2013) vyplynulo, že u I. N. znalec zistil aktuálnu koncentráciu etanolu v čase jeho smrti v hodnote 1,22 promile v krvi a 1,50 promile v moči, teda kvantitatívne v toxikologicky významnej koncentrácii.

Podľa znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Prezídia Policajného zboru Bratislava (ďalej len „KEÚ P PZ“) č. PPZ-KEÚ-SL-EXP-2013/2927 (odvetvie kriminalistickej balistiky) obžalovaný pri skutku použil krátku ručnú palnú zbraň, samonabíjaciu pištoľ továrenskej značky Walther P1, nemeckej výroby, kalibru 9mm Luger, výrobného čísla 294632W682, ktorá bola strelbyschopná. Po preskúmaní strelý bolo možné potvrdiť, že bola vystrelená z označenej pištole.

Zo znaleckého posudku KEÚ P PZ č. PPZ-KEÚ-SL-EXP-2013/2927 (odvetvie kriminalistická biológia a genetická analýza) súd zistil, že predmetom skúmania boli stery zo spúšte kohútika pištole, z rukoväte pištole a ďalej krvi vankúša, trička a vzorka krvi osoby I. N., pričom porovnávacím materiálom bol výter bukálnej sliznice obžalovaného a výsledkom skúmania bolo, že na zbrani sa nenašlo dostatočné množstvo biologického materiálu potrebného na vykonanie úspešnej DNA analýzy. Pokiaľ išlo o zaistenú krv, táto patrila poškodenému I. N., pričom obžalovaný bol vylúčený ako ich pôvodca.

Znalecký posudok KEÚ P PZ č. PPZ-KEÚ-BA-EXP-2013/12639 (odvetvie kriminalistická a súdna chémia) obsahoval záver, že ani na pravej a ani na ľavej ruke obžalovaného nebola zistená prítomnosť povýstrelových splodín. Na samotnej zbrani Walther P1 sa povýstrelové splodiny nachádzali a obsahovali olovo, bárium a antimón. Chemické zloženie povýstrelových splodín z hlavne samonabíjacej

pištole Walther P1 bolo zhodné s chemickým zložením povýstrelových splodín zaistených na nábojnici kalibru 9mm Luger.

Podľa znaleckého posudku KEÚ P PZ č. PPZ-KEÚ-SL-EXP-2014/510 (odvetvie kriminalistickej balistiky a kriminalistickej a súdnej chémie) súd zistil, že zbraň Walther P1 vyhovela vykonaniu skúškam na meranie odporu spúšte v oboch režimoch spúšťania a tento zodpovedal stanoveným hraniciam v zmysle STN 39 5003. Na tričku I. N. sa zistilo mechanické poškodenie kruhového tvaru a sa našli aj povýstrelové splodiny, na zadnom diele trička bolo tiež zistené mechanické poškodenie nepravidelného tvaru a tieto svojou lokalizáciou korešpondovali.

Zo znaleckého posudku KEÚ P PZ č. PPZ-KEÚ-SL-EXP-2014/766 (odvetvie kriminalistickej balistiky) vyplynulo, že strela zo zbrane obžalovaného vnikla do dverí skrine mierne zdola nahor pod bližšie neurčeným uhlom a v momente výstrelu sa nebohý nachádzal v priestore medzi skriňou a obžalovaným, ktorý sa nachádzal na posteli v bližšie neurčenej polohe, oproti skrini, nebohý bol v momente výstrelu mierne predklonený. Znalci vylúčili, že by na nebohého bolo vystrelené z bezprostrednej vzdialenosti.

V znaleckom posudku znalca I.. K. F., z odboru strelné zbrane a výbušniny, kriminalistika, z odvetvia strelné zbrane, strelivo, posudzovanie strelníc, kriminalistická balistika (číslo 1/2014) znalec konštatoval, že zbraň obžalovaného bola strelbyschopná a je možné ju pripraviť do strelbyschopného stavu viacerými spôsobmi, a to zasunutím zásobníka s nábojmi, napnutím spúšťového a bicieho ústrojenstva pištole a jej zaistením prostredníctvom krídla manuálnej poistky, alebo zasunutím zásobníka s nábojmi, napnutím spúšťového a bicieho ústrojenstva pištole a následným vypustením kohútika v napnutom stave do prednej polohy prostredníctvom krídla manuálnej poistky, alebo stlačením spúšte so súbežným pridržaním kohútika palcom, prípadne prstom opornej ruky. K vzájomnému postaveniu a vzdialenosti strieľajúceho a poškodeného v čase výstrelu znalec uviedol, že k zasiahnutiu poškodeného nedošlo z bezprostrednej vzdialenosti, za najpravdepodobnejšiu určil minimálne 80 až 90 cm a maximálne 140 až 150 cm.

Súd vykonal dokazovanie aj prečítaním listinných dôkazov nachádzajúcich sa v trestnom spise.

Zo zápisu o dychovej skúške, vykonanej dňa 02.07.2013 v čase o 20.02 hodine u obžalovaného vyplynulo, že tento nebol pod vplyvom alkoholu.

Zo zápisnice o vydaní veci súd zistil, že dňa 03.07.2013 o 09.45 hodine prišlo k vydaniu veci nebohého I. N. - jeho odevu.

Zo zápisnice o ohliadke miesta činu a fotodokumentácie bolo zrejmé, že miesto činu sa nachádzalo v obci D.. XXX, v rodinnom dvojpodlažnom dome, kde po prejdení deviatich schodov na poschodie bol hneď za schodiskom na pravej strane je vstupný otvor bez dverí, cez ktorý sa vchádza na chodbu poschodia a hneď oproti otvoru sa nachádza kuchyňa, na pravej strane od otvoru je spáľňa o veľkosti 3,5 x 5,5 metra, na ľavej strane pri stene v izbe za dverami sa nachádza trojdielna drevená skriňa, kde v jej ľavých dverách vo výške 145 cm a z ľavej strany dverí 25 cm bola zaistená balistická stopa - projektil. Oproti skrini sa nachádzala manželská posteľ, okolo nej nočné stolíky a na zemi pištoľ značky Walther. Na posteli sa nachádzal muž v polohe na chrbte a vystretými hornými i dolnými končatinami, pričom pri ohliadke boli zaistené okrem zbrane aj biologické stopy, balistické stopy a ohliadka tela poškodeného. Podľa listu o prehliadke mŕtveho zo dňa 02.07.2013 bola príčina smrti I. N. označená ako úrazovo krvácajúci šok vzniknutý v dôsledku strelného poranenia hrudníka po napadnutí strelnou zbraňou a rovnaké skutočnosti vyplynuli aj z predbežného pitevného nálezu.

Zo zápisnice o prehliadke tela súd zistil, že dňa 14.08.2013 sa obžalovaný dobrovoľne podrobil prehliadke a súhlasil s odobratím vzorky na analýzu DNA ako aj daktyloskopických otláčkov a dobrovoľne podstúpil aj fotografovanie.

Podľa pripojeného priestupkového spisu OOPZ Vráble boli pod číslami ORPZ-NR-OPP5-P-267/2012 a ORPZ-NR-OPP5-342/2013-P vedené priestupkové konania, na základe oznámenia obžalovaného, predmetom ktorých bolo objasnenie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 odsek 1 písmeno d) Zákona č.372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, nakoľko synovec obžalovaného Z. N. mal fyzicky napadnúť a tiež vulgárne nadávať obžalovanému.

Zo zápisnice o rekonštrukcii súd zistil, že tejto sa zúčastnil prokurátor, znalkyňa I.. I. E. z odboru psychológie, znalci - súdni lekári ako aj znalec z KEÚ PPZ z odvetvia kriminalistickej balistiky, samotný obžalovaný a jeho obhajca, pričom obžalovaný popisoval, že v čase, keď započul nebohého bežať po schodoch a kričať zabijem ťa, ležal na posteli, bol vyzutý a v ruke mal mobil a následne sa splašene podvihol do polosedu, pričom podľa hlasu a odhodlania nebohého cítil, že by nebohý vyhrážky mohol vykonať a dokončiť a v dôsledku toho vybral pištoľ zo šuplíka vedľa postele. Nevedel uviesť, ktorou rukou vybral pištoľ, pričom v čase rozrazenia dverí nebohým sa mal obžalovaný nachádzať na posteli v pokľaku a uviesť, že k výstrelu došlo ešte kým bol sám na posteli, ale presný moment výstrelu nevedel

uviesť. Nedokázal ani presne ukázať polohu pri výstrele, ale domnieval sa, že po výstrele mu nebohy ešte niečo povedal a vzájomne si pozerali do očí.

Podľa zbrojného dokladu mal obžalovaný vydaný zbrojný preukaz č. AA211279, k vydaniu ktorého prišlo dňa 28.09.2011 s platnosťou do 20.05.2018 a to na pracovisku Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra.

Podľa správy z Obecného úradu D. nebol obžalovaný komisiou verejného poriadku nikdy prerokovávaný a nie je známe, že by požíval v obci návykové látky, žije s manželkou a synom ako aj matkou N. v rodinnom dome č.XXX. Na základe výpisu z ústrednej evidencie priestupkov má obžalovaný vedených 5 záznamov z obdobia pred spáchaním skutku, pričom všetky sa týkajú porušenia pravidiel cestnej premávky, za čo bol v jednotlivých prípadoch postihovaný uložením blokovkej pokuty.

Po vykonaní dokazovania súd opätovne zhodnotil dôkazy, starostlivo uvážil všetky okolnosti prípadu jednotlivo aj v súhrne a vychádzajúc z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, ktorým bol viazaný, ustálil, že zažalovaný skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný, ktorý svojim konaním naplnil všetky znaky trestného činu vraždy podľa § 145 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona, pretože ako trestne zodpovedný subjekt použijúc strelnú zbraň jediným výstrelom z nej usmrtil iného, konkrétne svojho brata I., teda osobu jemu blízku a v zmysle § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona chránenú, pričom konal v nepriamom úmysle podľa § 15 písmeno b) Trestného zákona, kedy vedel, že výstrelom zo zbrane na telo brata môže tomuto spôsobiť zranenie nezlučiteľné so životom a bol s vyvolaním takéhoto následku uzročený.

Tieto závery súd vyvodil zo spontánnej výpovede obžalovaného, výpovedí vypočutých svedkov, ale tiež z vykonanej rekonštrukcie skutku a zo záverov znaleckého dokazovania, na základe ktorého tiež prišlo k ustáleniu vzájomnej polohy I. N. a obžalovaného v momente streľby, keďže títo boli vzájomne k sebe tvárou v tvár, pričom vzhľadom na dráhu vystreleného náboja bol I. N. mierne naklonený a k obžalovanému aj mierne pootočený a vo vzdialenosti minimálne 80 až 90 cm a maximálne 140 až 150 cm, na čom sa v podstate zhodli znalci z odvetvia súdneho lekárstva ako aj znalec z odvetvia kriminalistickej balistiky a nasvedčovali tomu aj dôkazy zaistené a zadokumentované na mieste činu.

Súd konštatuje, že z vyššie rozpísaných dôkazov bolo možné nepochybné ustáliť, že prejednávany skutok spočíval v úmyselnom usmrtení I. N., ktorý jednoznačne zomrel v dôsledku násilného konania inej osoby, keď takmer okamžite podľahol strelnému poraneniu, ktorého rozsah a charakter neboli zlučiteľné so životom. Tieto závery bolo možné prijať vychádzajúc zo záverov znalcov zo súdneho lekárstva (I. J. T. a I. M. M.) ako aj zo záverov posudkov Kriminalistického a expertízneho ústavu Prezídia Policajného zboru Bratislava (kriminalistická balistika, súdna chémia, súdna biológia, etc.). Tak isto nebolo sporné, že predmetné strelné poranenie I. N. spôsobil obžalovaný. Vychádzajúc z týchto faktov, o ktorých neboli žiadne pochybnosti a s poukazom na závery oboch zrušujúcich uznesení Krajského súdu v Nitre a v nich nepochybné vyslovený právny názor, obžalovaný svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vraždy, teda ako trestne zodpovedný subjekt konal zavinene tak, ako to predpokladá ustanovenie § 145 Trestného zákona.

V súvislosti s obhajobnými tvrdeniami obžalovaného, ktorý v priebehu celého procesu zotrval na tom, že konal v nutnej obrane, súd na vysvetlenie spôsobu, akým sa s týmito tvrdeniami vysporiadal, uvádza, že podľa názoru odvolacieho súdu aj v prípade, že by v dôsledku použitia pravidla pri dokazovaní „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obvineného bolo hodnotením všetkých vykonaných dostupných dôkazov možné opodstatnene a zákonu zodpovedajúcim spôsobom dospieť k záveru, že obžalovaný konaním opísaným v zažalovanom skutku odvracal priamo hroziaci útok poškodeného na záujem chránený Trestným zákonom, nešlo o nutnú obranu podľa § 25 odsek 1 Trestného zákona z dôvodu, že táto bola podľa § 25 odsek 2 Trestného zákona zjavne neprimeraná útoku (a to tak jeho spôsobu, miestu a času, ako aj okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka a k osobe obrancu), pričom obžalovaný nekonal v silnom citovom rozrušení spôsobenom útokom v dôsledku strachu (resp. iba strachu, tobôž zmätku či zľaknutia), teda tak ako to ustanovuje § 25 odsek 3 Trestného zákona, ale hnevu (resp. aj hnevu), a takto vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu je podľa § 327 odsek 1 Trestného poriadku súd viazaný. Inými slovami, súd, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie, musí rešpektovať závery odvolacieho súdu v riešených otázkach hmotného a procesného práva v zrušenej veci. Keďže na spoľahlivé objasnenie veci už boli vykonané všetky dostupné dôkazy (čo konštatoval aj odvolací súd) a dôkazná situácia sa tak po vrátení veci na opätovné prejednanie žiadnym spôsobom nezmenila a nebola by sa zmenila ani vykonaním dôkazov navrhovaných obžalovaným

(vypočutie spracovateľov znaleckých posudkov, ktoré súd podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku odmietol vykonať), neexistovala žiadna možnosť, aby súd vyhodnotil konanie obžalovaného ako nutnú obranu, pretože sám odvolací súd považoval úvahy smerujúce k takému hodnoteniu za neopodstatnené a rozporné s ustanoveniami Trestného zákona.

Pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere postupoval súd v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4, odsek 6 Trestného zákona, pričom bral do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a a možnosť jeho nápravy.

Súd vychádzal z osobných pomerov obžalovaného, na ktorého sa hľadí akoby nebol odsúdený a na ktorého mal k dispozícii kladné hodnotenie z miesta bydliska, pričom priestupkovo postihovaný bol na úseku cestnej premávky.

Z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Trestného zákona súd u obžalovaného zistil okolnosť uvedenú pod písmenom a), nakoľko z okolností prípadu, ale aj zo záverov psychologických znaleckých posudkov o psychickom rozpoložení obžalovaného (podaných znalcami prof. C. Z. R., X., I. I. E. a Ústavom pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r.o.) vyplynulo, že obžalovaný bol v čase skutku v silnom afekte (zmes afektov strachu a zlosti) a čin spáchal v ospravedlniteľnom silnom citovom rozrušení, ktoré mu spôsobil poškodený svojim agresívnym správaním, z ktorého mal obžalovaný strach. U obžalovaného bola naplnená aj poľahčujúca okolnosť uvedená pod písmenom i), pretože vykonané dôkazy nasvedčovali záveru, že obžalovaný spáchal trestný čin odvracajúc útok poškodeného a konal za okolností, ktoré by za splnenia ďalších predpokladov inak vylučovali trestnosť činu, ale konal bez toho, že by boli celkom splnené podmienky nutnej obrany.

Súd tiež prihliadol na okolnosť uvedenú pod písmenom j), pretože zo všetkých súdu známych a dostupných relácií bolo zrejmé, že obžalovaný pred spáchaním tohto skutku viedol príkladný a slušný život.

Ďalej súd prihliadol aj na okolnosť uvedenú pod písmenom l), ktorú mu uznal z dôvodu, že obžalovaný sa priznal k spáchaniu skutku ešte v prípravnom konaní a toto opakovane aj úprimne oľutoval. Priznanie potom uskutočnil aj na hlavnom pojednávaní a viackrát uviedol, že svoje konanie ľutuje (v dôsledku prejavenej úprimnej ľútosti sa častokrát rozplakal, pričom aj podľa záverov psychologických posudkov išlo o pravú, teda nie o predstieranú ľútosť).

Okrem toho, že sa obžalovaný od samého začiatku trestného konania k spáchaniu skutku priznával, tak jeho spáchanie aj sám oznámil polícii a zároveň bratovi I. N. tiež poskytoval prvú pomoc. Keďže skutok sám oznámil orgánom činným v trestnom konaní a následne s nimi aj spolupracoval, nevyhnutne to súd viedlo k prihliadnutiu aj na ďalšie poľahčujúce okolnosti, upravené pod písmenami m) a n) Trestného zákona.

Z príťažujúcich okolností podľa § 37 Trestného zákona súd u obžalovaného žiadnu nezistil.

Výsledný pomer a tiež význam takto zistených poľahčujúcich a príťažujúcich okolností potom súdu umožňovalo aplikáciu § 38 odsek 3 Trestného zákona, kedy pri ukladaní trestu súd nevyhnutne nielen znižuje hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, ale má splnené podmienky aj na mimoriadne zníženie trestu pod spodnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 odsek 1 Trestného zákona.

V danom prípade spáchal obžalovaný úmyselný trestný čin - obzvlášť závažný zločin vraždy, kde je trestná sadzba podľa § 145 odsek 2 Trestného zákona určená výmerou na 20 rokov až 25 rokov alebo na doživotie.

S poukazom na všetky okolnosti tohto prípadu ako aj na samotnú osobu obžalovaného dospel súd k záveru, že uloženie trestu odňatia slobody hoci na samej spodnej hranici trestnej sadzby, teda vo výmere 20 rokov, by bolo pre obžalovaného nielen neprimerane prísne, ale v jeho prípade až výslovne likvidačné. Napriek skutočnosti, že v prejednávanej veci obžalovaný svojim konaním spôsobil neodstrániteľný následok, keď inému človeku siahol na život a poškodil tak záujem výrazne chránený Trestným zákonom (záujem na ochrane ľudského života je pri jeho ohrození či porušení vyjadrený výmerou trestnej sadzby), vzal súd do úvahy, že závažnosť a charakter tohto trestného činu bolo potrebné posudzovať aj s ohľadom na znalecky preukázaný osobnostný profil páchatel'a, u ktorého bol v čase spáchania skutku prítomný silný afekt, ktorý mal zreteľný vplyv na jeho konanie. Okrem už uvedeného, v prejednávanej veci išlo predovšetkým o rodinnú tragédiu a ľudské nešťastie obrovských rozmerov, bez prítomnosti čo i len náznaku surovosti, brutality alebo výraznej agresie, či inej zvrátenosti, kde obžalovaný ako páchatel' je súčasne aj poškodeným, pretože prišlo k usmrteniu jeho brata. Ďalej vzal

súd do úvahy, že obžalovaný nie je provokatér, agresor, manipulátor ani konfliktný typ človeka, disponuje primeranými racionálnymi schopnosťami, je fyzicky zrelý, rodinne založený a riadne zamestnaný aj pracujúci jedinec so zmysluplnými aktivitami, primerane vzdelaný a nepochádza ani sa nepohybuje v kriminálne závadovom prostredí. Všetky tieto skutočnosti nasvedčujú dôvodnosti záveru, že obžalovaný predstavuje reálnu výnimku z obvyklej typológie páchatelov trestného činu vraždy (ktorí sú obvykle z psychologického hľadiska narušené alebo inak významne defektné osoby).

Týmto prišlo u obžalovaného k akumulácii takých podmienok, ktoré pri povinnom rešpektovaní všetkých zákonných zásad na ukladanie trestov vyvolali nielen neprimeranú, ale až deformnú tvrdosť zákona.

Hodnotiac podmienky na dosiahnutie účelu trestu z hľadiska individuálnej prevencie vzal súd do úvahy, že sa jedná o obžalovaného v zrelom veku, bez predchádzajúcich porušení zákona, s dostačujúcou výchovou a vzdelaním, rodinným zázemím a ustálil, že je nevyhnutné zvoliť zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okrem toho, trest uložený v už uvedenej výmere, by nebol dôvodný ani z hľadiska okolností prípadu, pretože rozhodnutiu o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby nasvedčovalo aj zistenie viacerých významných poľahčujúcich okolností pri absolútnom nedostatku okolností priťažujúcich. Nakoniec, aj z hľadiska generálnej prevencie nepovažoval súd za nevyhnutné a náležité ukladať trest vo výmere čo i len na dvadsať rokov, pretože účel trestu bude celkom určite možné dosiahnuť aj trestom podstatne kratšieho trvania. S prihliadnutím na všetky tieto okolnosti a v súlade s § 39 odsek 1 a odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, uložil súd obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere osem rokov s presvedčením, že aj takto uložený trest je pre obžalovaného ešte stále veľmi prísny, avšak plne súladný so zákonnými podmienkami a limitmi a bude plniť svoj účel pri náprave obžalovaného, pri ochrane spoločnosti a poslúži aj pri odradení ostatných od páchania tohto druhu trestnej činnosti.

Nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin a so zreteľom na absenciu narušenia páchatel'a mal súd za to, že jeho náprava bude celkom určite lepšie zaručená v ústave na výkon trestu iného než maximálneho stupňa stráženia, a preto ho v zmysle zákonných možností (upravených v § 48 odsek 4 Trestného zákona) zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zo spisového materiálu nevyplývala žiadna skutočnosť, ktorá by návrh prokurátora na zaradenie obžalovaného do prísnejšieho stupňa stráženia robila opodstatneným.

Keďže súd odsudzoval obžalovaného za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody, bolo zároveň tiež nevyhnutné aplikovať ustanovenie § 76 odsek 1 Trestného zákona a uložiť tak obžalovanému ochranný dohľad, ktorého časový rozsah súd určil podľa § 78 odsek 1 Trestného zákona len na zo zákona minimálne nevyhnutnú dobu - teda na jeden rok, berúc do úvahy povahu skutku, jeho okolnosti ako aj výmeru uloženého trestu a tiež osobu obžalovaného, pretože tento nezakladá žiadny druh pochybností pri vyhládke na spôsob jeho života po vykonaní trestu.

Vzhľadom na nepochybnú skutočnosť, že obžalovaný spáchal trestný čin so zbraňou, ktorá bola v rámci prípravného konania zákonným spôsobom zaistená, rozhodol súd samostatným výrokom aj o uložení trestu prepadnutia takto použitej veci (jeden kus pištole značky Walther cal. 9mm, výrobné číslo 234632W682) a tiež vyslovil, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Zohľadniac všetky vyššie podrobne rozpísané skutočnosti a s väzbou na už vyslovený právny názor odvolacieho súdu, rozhodol súd po dôkladnej úvahe tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Okresný súd Nitra), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Nitre. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti

sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.
Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy.
Právo podať odvolanie nemá ten, kto sa tohto práva výslovne vzdal.